

KATHERINE
LUKA

A silhouette of a person's head and shoulders in profile, facing right. They are holding a handgun that is emitting a plume of smoke. The background is a gradient of red and orange, suggesting a sunset or fire. The overall mood is dramatic and mysterious.

JOSIE A KOLT

KATHERINE
LUKA

JOSIE
A KOLT

1. vydání

*vydáno v dubnu 2018 jako 69. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-092-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-093-3 (mobi)

ISBN 978-80-7570-094-0 (pdf)

— 1. KAPITOLA —

Výkřik.

Zrzka postávající u káry sebou při tom zvuku trhla.

Dobře, nebyla úplně typicky zrzavá, ale jarní sluníčko jí ve vlasech vykouzilo narudlé odlesky.

Colt nasypal stájníkovi do ruky drobné a přimhouřenýma očima se rozhlížel. Ženský hlas volající o pomoc zněl zoufale a štíhlá zrzka u káry na něj zareagovala s nečekanou zuřivostí.

Colt si všiml, jak zatíná pěsti a otáčí se k podivné dvojici na protější straně ulice.

„Nech ji, ty hajzle!“ zaječela na chlápka v uváleném, kdysi jistě šviháckém obleku.

Podsaditý chlapík vlekoucí dívku bez čepce se zle ušklíbl.

Jeho oběť lapala po dechu a sotva stála na nohou. Byla bledá jako smrtka.

„Pust' ji, nebo tě...“

Nebo ho co? Josie zalila vlna bezmocného hněvu, až málem viděla rudě. Její jediná zbraň byla malá zavírací kudla v kapse obnošených šatů. Nahmatala ji, ale úlevu jí to nepřineslo.

„Nech ji být!“ zařvala na něj ještě jednou, snad aby ho alespoň zdržela.

Zoufalýma očima těkala kolem sebe.

Stájník vykukoval z úkrytu za vraty a partička dětí se rozprchla hned při prvním výkřiku. Díky Bohu, aspoň nepřijdou k úhoně.

Ulice, ještě před chvílí rušná, osiřela.

Jediný, kdo postával pár kroků odtud, byl dlouhán v zaprášeném kabátě, s kloboukem do čela. Před chvílí mluvil se stájníkem, ale ten už zmizel a on si teď nezaujatě prohlížel situaci. Nevypadal, že by se jí chystal pomoci a Josie potřebovala pistoli.

Brala by cokoliv, čím by zastrašila a možná i postřelila toho bastarda, který vleče její sestru přímo ke stájím.

Zběsile se rozhlížela. Copak je každému jedno, že její sestru se pokouší kdosi unést? Ať jdou k čertu!

Vtom si všimla opilce, stočeného ve stínu vrat nájemní stáje. Z kapsy kabátu mu čouhala láhev, zpod kabátu pažba jakéhosi předpotopního kvěru a on chrápal s kloboukem staženým až k nosu.

Josiiny oči se toho matného kovového záblesku chytily, jako tonoucí lana.

Rozběhla se k němu.

Poslední krok. Vysoký cizinec v dlouhém kabátě se zastavil kousek odtud a trochu ostražitě ji sledoval. Nejspíš čekal, že se mu pověsí na krk a bude jej plačky prosit o pomoc. Nevšimla si ho. Jen rychle!

Srdce jí tlouklo až v krku.

Opilec byl cítit koňmi, zatuchlým starým potem, močí a pančovanou whisky. Josie ale upírala oči výhradně na jeho zbraň. Bože dej, ať je nabitá! Hmátla pod jeho kabát a obemkla prsty kolem pažby. Hřbetem ruky se na okamžik dotkla jeho sádelnatého břicha, ale uskočila dřív, než ji stačil chytit. Tahle obava však byla zbytečná. Vůbec se o to nepokoušel a chrápal dál. Jak může takové trosce někdo dovolit, aby nosil zbraň?

Bylo jí to jedno. V chvatu se otočila, až se jí sukně zapletla mezi nohy. Zaklela.

Zvedla dlouhou hlaveň. Byla zatraceně těžká, a ruka se jí roztřásla.

„Pust' ji, ty zrůdo!“ křičela, až vyplašila holuby na střeše nájemní stáje.

Únosce se zasmál a uplivil si. Škubl paží a Lina klopýtla. Upadla na kolena. Chtěla se mu vytrhnout, ale málem jí vykloubil paži. Vykřikla bolestí.

„Říkám to naposled! Nech ji být!“ ruka se Josie už solidně třásla, a k tomu ani netušila, zda má nabito. Zápěstí jí začínalo bolet.

Upírala pozornost na frajírka ve zmačkaném obleku, který neurvale tahal její sestru ze země. Měla strach. A hrozný vztek! Zamířila do vzduchu, natáhla kohoutek a zmáčkla spoušť.

Prásk!

Zpětný náraz jí málem utrl ruku. Holubi ze střechy uletěli.

Šokem se jí až zatmělo před očima, ale statečně se snažila srovnat hlaveň, aby opět mířila na únosce.

Napětím se nemohla pořádně nadechnout.

„Plánujete zastřelit i svou sestru?“

Hluboký hlas jí zazněl přímo u ucha.

Nadskočila a pootočila hlavu.

Cizinec jí stál přímo za zády a jeho tón byl plný zdvořilého zájmu. Jako by se ptal, zda si dá k čaji i koláčky.

Najednou si uvědomila, že je ještě vyšší, než si původně myslela – a ne tak hubený. Dlouhý kabát, který měl na sobě, klamal. Roztrásla se celá.

Ať si tlachá, co chce. Hlavně ať jí nesebere pistoli. Pevněji sevřela pažbu a otočila se zpět.

Dýchala rychle a povrchně. Srdce jí bušilo a ten parchant naproti přes ulici se smál. Teď už ho bude muset trefit.

Cítila, že se začíná potit.

Najednou její dlaň obemkla druhá - mnohem větší.

„Ne!“ vyhrkla ve strachu, že jí chce revolver vzít.

Ucítila, že se krátce zasmál. Bylo to jen zachvění v jeho hrudníku, zvuk skoro slyšet nebyl. Vnímal ho jen proto, že stál tak blízko a její smysly se pokoušely zachytit úplně všechno.

„Co chcete udělat?“ zeptal se tiše a Josie na spánku zaškrábaly jeho vousy.

„Zabiju toho šmejda!“ vyhrkla se směsicí úzkosti a vzteku.

„Proč?“

Jak se může tak pitomě ptát?

„Chce unést mou sestru!“ vyštěkla na něj, aniž spustila oči z Liny na protější chodníku.

„Dobře. Ale měla byste vědět, že ten krám je jenom jednoranka.“

Dál umanutě mířila na únosce.

„A vy už jste vystřelila.“

Vztekle stiskla rty.

„Ale on to neví,“ odsekla.

„Pravda. Ale co uděláte, až vystřelí on?“

Únosce se šklebil jak blázen. A taky nejspíš byl. Nikdo se zdravým rozumem by se nepokusil o únos v rušném dopolední uprostřed města.

Zvedl svou pistoli a Colt strhl Josii za káru.

Prásk.

Lina sebou škubla a frajerova rána se díky tomu zavrtila do země.

Prásk.

Josie zaúpěla. Měla pocit, že jí sám zvuk výstřelu udělal díru do hlavy.

Cizinec jí z náhle vláčné ruky vzal prastarou pistoli a zároveň schovával svoji za opasek. Ani si nestačila všimnout, kdy ji tasil.

Naproti přes ulici se Lina pokoušela rychle vstát. Oči velké jako talíře nedokázala odtrhnout od šedivé, kdysi švihácké vestičky saka. Rozpíjela se po ní velká rudá skvrna.

Ještě sténal, ale čím dál tišeji.

Josie se otočila a poprvé pohlédla cizinci do očí.

Celá se třásla a bála se, že se rozbrečí. Napětí povolilo. Sestra je v bezpečí. Jenže tlak v břiše přesto narůstal.

„Budu zvracet...” hlesla.

Jen kývl. Nic víc. Zasunul si starodávnou jednoranku do kapsy kabátu a vykročil do centra.

Chvíli stála a držela se za břicho. Proboha! Ten bastard právě málem dostal její sestru. A ona nedokázala nic udělat. Točila se jí hlava.

Lina vstala, ale zakolísala a opět upadla. Brečela nahlas a šaty měla celé od prachu.

„Budu zvracet,” zašeptala Josie už jen sama pro sebe. Stiskla víčka. V duchu viděla cizí šedé oči. Zářily z opálené a uprášené tváře jako dvě stříbrné mince a odrážel se v nich soucit. Alespoň si to namlouvala.

Otočila se za ním.

Kráčel po silnici, která se rychle plnila lidmi, a kabát mu pleskal o lýtka.

„Díky!” vykřikla za ním.

Pootočil se a dotkl se krempy klobouku. Zazdalo se jí, že se tváří smutně.

Na ulici už vypukl povyk.

Ruby! Napadlo Josie a strach byl zpět. Zničeně si promnula čelo. Brečet může, až budou všechny v bezpečí. Podkasala si sukni a přeběhla k sestře.

Ta už se pomalu a s vypětím všech sil zvedala z chodníku.

„Kde je Ruby?“ Josie popadla sestru za paže a pomáhala jí najít rovnováhu. Lina byla zelená jak sedma a nedokázala se přestat třást. Oči jí stále ujížděly k mrtvému muži v prachu.

Josie ji odtáhla stranou: „Kde je tvoje dcera?“

„Ona... je tam. Tam v - v košíku.“

„Je pořád v koši?“

Lina horlivě kývala a obracela se směrem k dostavníkové stanici.

Obě se rychlým krokem vydaly zpátky. Josie by nejraději běžela, ale věděla, že toho Lina schopna není. Sestra se kousala do rtu, aby nesténala bolestí.

Propletly se davem a nevšímalý si významných pohledů ani řečí. Zapletly se do přestřelky a byly tu cizí. Lidé jim nedůvěřovali.

V tom s nimi byly dívky zajedno. Ani ony nedůvěřovaly jim. Kde byli, když si ten hrubián dovoloval na Linu? Nabídl jí někdo pomoc? Nepřetrhli se.

V dostavníkové stanici bylo prázdko. Cestující posledního vozu už dávno vystoupili a odešli svou cestou. Někteří jistě šli i do hotelu, kde se hodlaly ubytovat i dívky. Jenže teď už to nepřicházelo v úvahu.

Musejí dál. Hned.

Pod lavicí stál velký piknikový koš a tiše to z něj mroukalo.

Josie ho vytáhla a Lina hned odklopila víko. Z pelíšku vystlaného plenami na ně mžouralo dítě. Mělo krásné tmavé oči. Stejně jako Lina i Josie. Stejně, jako měla jejich matka.

Josie vzdychla a nahmátla v kapse nožik. Nikdo jí neublíží, maminko. Udělám pro to cokoliv. Rychle zamrkala, aby zahlala slzy, které ta myšlenka s sebou přinesla.

Lina k sobě tiskla dítě a snažila se uklidnit.

„Je mokrá,“ řekla a začala se přehrabovat v druhé půlce koše, aby si připravila suché pleny.

Josie přešla k vývěsce vedle okénka. Chvíli upřeně zírala na jízdňák, aniž skutečně něco viděla. V hlavě jí pořád zněly ty výstřely. Prásk! Pleskání holubích křídel. Prásk. Linin výkřik. Prásk. A na chodníku leží mrtvola.

Velká rudá skvrna na šedivé vestě...

„Dámy?“

Josie sebou trhla.

„Řekli mi, že vás najdu tady. Obávám se, že musíte jít se mnou na stanici.“

Lina vystrašeně zvedla hlavu. Přebalila malou Ruby a teď se chystala kojít.

Muž ve dveřích zdvořile smekl, ale tvářil se neústupně. Na saku měl připnutou velkou hvězdu.

„Proč? Nic jsme neudělaly!“ zeptala se Josie útočně.

„Právě. Musíte podat vysvětlení. Tohle město není žádnej brloh. Platí tu zákony. Nepřejeme si přestřelky na ulici.“

Šerif je doprovodil na stanici a úslužně jim podržel dveře. Vstoupily do vlídného přítmí, kde voněl papír, olej na zbraně a vydrhnuté dřevo.

U velkého stolu postávali dva muži.

Jeden měl na klopě hvězdu a druhý...

Druhý měl ty nejzvláštnější stříbrné oči, jaké kdy Josie viděla.

Právě pokládal na stůl svůj revolver a jenorannou pistoli.

Suše polkla. Stará, víc než kilová zbraň opilého kovboje ji snad ještě teď tížila v dlani. Chladná, kovová, se dřevěným hmatníkem. Nejspíš na ni nikdy nezapomene. Raději sklopila hlavu a postoupila do místnosti. Lina se držela za ní.

Josie si přendala koš do druhé ruky. Byl těžký, obsahoval celý jejich majetek.

„Prosím, dámy, posaďte se,“ vyzval je šerif a ukázal jim lavici u zdi. Usedly a Josie hned vytáhla z koše Ruby. Holčička se dožadovala jídla, ale Lina si zuřivě mačkala v klíně zpoceně dlaně a očividně nebyla schopná souvislé myšlenky.

„Pane, mohla by moje sestra nakrmit své dítě? Někde v ústraní...“ hlas měla jako struhadlo. Bála se.

Jako by za poslední měsíc cítila něco jiného než strach... Tedy kromě vzteku.

Důstojný muž s hvězdou, který je přivedl, se poškrábal za uchem.

„Inu... soukromí tu máme, ale...“

„Není náročná!“ vyhrkla Josie.

„Tak pojd'te se mnou.“

Josie vytáhla Linu na nohy a postrčila ji za šerifem. Ten je zavedl do vedlejší místnosti. Do místnosti se dvěma celami, oddělenými mřížemi.

Josie zalapala po dechu, ale rychle se vzpamatovala. Bylo tu prázdně a úzkostlivě čisto.

Zástupce šerifa projevil pohotovost, když bez požádání přinesl Lině z kanceláře židli, aby se mohla posadit.

Josie stiskla sestře rameno.

„Jen klid,“ šeptla a pak se s šerifem a jeho zástupcem vrátila do přední místnosti.

Opět způsobně usedla na lavici u zdi. Šerif si odkašlal.

„Asi před hodinou byl na chodníku u nájemní stáje zastřelen muž. Svědkové tvrdí, že jste u toho byli vy tři.“

Josie vzdychla.

„Davy, piš,“ požádal šerif pomocníka a ten usedl za stůl. Starší strážce zákona se pohodlně opřel vedle dveří a založil si ruce na hrudi.

„Tak se na to podíváme. Nejprve vás požádám, abyste se představili. I ty, Colte, je to do záznamu.“

Muž se stříbrnými očima smířeně kývl a začal: „Jmenuju se Colt McDowel. Právě jsem přivedl karavanu z Milwaukee.“

Šerif kývl na Josii. Ta se nejprve zhluboka nadechla: „Mé jméno je Josie Evansová. Cestuju na západ se svou sestrou. Ona ovdověla a já přišla o práci. Tak jsme se rozhodly zkusit štěstí jinde. Chci si otevřít restauraci.“

Colt na ni po očku pohlédl. Seděla na krajíčku a ruce měla volně složené v klíně. Tvářila se nervózně, ale snažila se zachovat klid.

Šerif byl s odpověďmi spokojen a rozhodl se položit další otázku.

„Co se to k čertu stalo?!“

Colt pokrčil rameny: „Vyšel jsem ze stájí jako poslední. Všichni spěchali do baru a do hotelu... Já se zapovídal se stájníkem.“

Na ulici jsem uslyšel ženský křik a pláč. Rozhlížel jsem se, co se děje, ale to už ke mně spěchala tady slečna Evansová a prosila mě, abych pomohl její sestře.

Varoval jsem toho bastarda, ať tu ženu pustí, ale on vytáhl svou zbraň.

Slečna Evansová na něj zakřičela, ať nechá její sestru jít. Vystřelil jsem do vzduchu.

On vystřelil na mě. Minul. Já vystřelil a trefil jsem ho.“

„Takhle to bylo, slečno Evansová?“ obrátil se šerif na dívku.

Ta na něj zírала obrovskými vyplašenými očima. Šerifovi jí bylo líto. Muselo ji to rozrušit. Jakýsi pobuda se pokouší unést její sestru uprostřed města a za bílého dne.

„Já... já... byla jsem tak zmatená. Promiňte! Víím jen, že padly tři výstřely. Na ty rány nikdy nezapomenu. Jeden šel do vzduchu, vyplašil holuby. Druhý zvrátil prach jen na pár kroků ode mě a ten třetí...“ Josie si zakryla obličej rukama.

„Promiňte,“ vzlykla, „ten pohled budu mít ještě dlouho před očima.“

Šerif soucitně pokýval hlavou, ale neubráníl se otázce: „Svědkové vypověděli, že jste vystřelila vy.“

Josie zvedla hlavu a v jejích očích zasvítila vzdorná jiskra: „Svědkové? Nikdo jiný než tady pan... pan...“ pohodila rukou směrem k cizinci.

„Colt,“ poradil jí sám.

Kývla, ale nespouštěla oči ze strážce zákona: „Nikdo jiný, než pan Colt tam nebyl. Pokud ano, cožpak by nějaký občan vašeho slušného městečka mohl nechat v nesnázích ženu, kterou jakýsi surovec vláčí po ulici?“

Šerif se zamračil. Ta poznámka byla trefná. Nicméně chápal i místní. Kvůli nějaké cizí ženské se přece nezapletou do potíží.

„Otázka zní ale jasně: Střílela jste vy?“

Josie na vteřinu pohlédla stranou, ale rychle zvedla obličej: „Nemám zbraň. Ale kdybych měla, zastřelila bych toho bídačka sama.“

„Colte?“

Šedooký cizinec zvedl ruce: „Všechno jsem řekl.“

Starší muž se odlepil od stěny a nakoukl do místnosti s celami: „Madam? Jste připravená?“

Josie zabolet žaludek. Snad sestra pochopila, o co jde.

Šerifův pomocník dopsal a nyní se ohlédl, jestli přichází třetí zúčastněná.

Lina těkala vyděšenýma očima z jednoho na druhého. Dítě, velmi drobné a křehké, nesla zavinité v náručí. Spalo.

Josie jí udělala na lavici místo, čímž se dostala nepříjemně blízko k panu Coltovi. Moc se jí to nelíbilo, ale věděla, že sestra by se tam určitě neposadila. A stát dlouho nevydrží.

Lina opatrně usedla.

„Madam?“ oslovil ji jemným hlasem šerif.

Lina zvedla hlavu, jako by ji uhodil.

„Představte se prosím, do záznamu.“

„Já... já...“ polkla a obrátila se o pomoc k Josii.

Zrzka jí stiskla ruku a jemně kývla. Colt si obě prohlížel. Vypadaly vystrašeně, ale ne tou potyčkou venku. Nebyla tu žádná hysterie, spíš dlouho trvající úzkost.

Světlovláska nakonec se sklopenou hlavou rychle odhrkala: „Jsem Lina Brownová. Vdova.“

„Dobře, paní Brownová. A teď nám, prosím, povězte, co se to stalo.“

Nepatrně kývla a pak se rozpovídala. Mluvila tiše a rychle, se sklopenou hlavou. Davy sotva stíhal psát. Šerif se musel naklonit blíž, aby jí vůbec rozuměl.

„On - on mě našel v dostavníkové stanici. Ruby spala v košíku. Čekala jsem na Josie. Popadl mě a táhnul ke stájím. Říkal, že tam má koně. Volala jsem na Josii... Pak tam byl najednou tenhle pán,” nepatrně pohnula rukou směrem ke Coltovi, „a střílelo se. Já se bála, že trefí Josie, tak jsem s ním trhla a pak už jen vím, že ležel na chodníku a ta rudá skvrna... Já... já děkuju, tady,” opět naznačila drobným gestem směr ke Coltovi.

„Vaše sestra tedy nestřílela?“

Lina zuřivě zakroutila hlavou.

„A ten hmmm... surovec, vystřelil první?“

Lina sklopila hlavu ještě níž: „Nevím!“ Rozplakala se.

Josie jí stiskla ruku.

„Nezlobte se, madam, ale aspoň mi řekněte, kolik výstřelů padlo.“

„Já... já...“ Lina zavřela oči a chvíli mlčela. Jako by se snažila, ač nerada, si tu scénu přehrát.

„Napřed do vzduchu.“

Dýchala zrychleně.

„Pak vytáhl zbraň.“

„Kdo?“

„No ten... ten...“

„Ten surovec?“

„Hm. Vystřelil. Cukla jsem sebou. Spadla jsem.“

„A pak?“

„Pak tenhle pán.“

„Jste si jistá?“

Lina na okamžik zvedla oči. Colt si všiml, že je rámují temné kruhy z vyčerpání. A byla nezdravě bledá.

„Ano, pane,“ hlesla blondýnka, křehká jako papírová skládačka.

„Tak jo. Davy, dej jim to podepsat.“

„Co bude dál, pane?“ odvážila se zeptat Josie.

„Pohřeb.“

Lina se zajíkla a křečovitě se chytla Josiiny ruky. Šerif si toho všiml a omluvil se. Pak pokračoval: „Ten cizinec se vás pokusil unést a kromě

toho zastřelit tady Colta. To je jasná obrana a sebeobrana. Necháme to být.”

Josie spadl ze srdce obrovský balvan. McDowel ji z celého vyprávění prakticky vynechal a ona by si velmi vyčítala, kdyby kvůli ní měl potíže.

„Ale dámy, buďte opatrné. Cestovat takhle osaměle je docela nezodpovědné, nemyslíte?”

Lina pokorně sklopila hlavu, ale Josii opět zajiskřil v očích vzdor: „Jenže my nikoho nemáme.”

Šerif pokrčil rameny: „Tak si najměte průvodce. Co Colte? Právě jsi skončil. Jsi volný, ne?”

Colt pohlédl na dívky a měl pocit, že světlovláska se snad ještě víc schoulila a zrzka Josie, skrývá podráždění. Pousmál se. Pokud je blondýnka opravdu vdova, tak by se nedivil, kdyby jejímu manželovi pomohla do hrobu právě Josie.

Zachytil její pohled a poznamenal: „Budu U Koně. Jestli si mě nikdo nenajme, vyrazím pozítří zpátky na východ.”

Pak se rozloučil se šerifem a Davym a odešel. Neohlížel se.

Josie nemohla uvěřit, že proklouzly tak lehce. Ale není času nazbyt. Měly by vyrazit dřív, než si to případně šerif rozmyslí - a než si je tu zapamatuje moc lidí. Ve spěchu nakupovala zásoby a tábornické potřeby a Lina se ze všech sil snažila držet s ní krok.

Nakonec došly k nájemní stáji a se zklamáním zjistily, že dvoukolka, na kterou se Josie dívala před tím, než došlo k potížím, je už prodaná. Koupil prý ji jeden z té bandy, kterou přivedl pan McDowel. Stájník jim byl schopen nabídnout jen jakousi rozvrzanou káru.

Josie potají klela jak pohan, ale nezbylo jí, než povoz koupit. Přivedla k němu jednu houževnatou mulu a začala nakládat věci.

Z hlavy jí však nešla závažná otázka.

Má najmout McDowela, aby je doprovodil? Nebo raději ne?

V průběhu posledních čtrnácti dní se spoléhala jen na sebe, ale teď se dostávaly na nebezpečné území, které vůbec neznala. Zdálo se jí, že tu platí jiné zákony než na východě, nebo to tak aspoň vypadalo. Divočina ji děsila. A měly jí před sebou pořádný kus, než se dostanou do cíle.

Přestala nakládat jídlo a vzdychla.

Když je našli i tady v tom zapadákově, bylo by jen rozumné pořídit si konečně pistoli. Stačil by i derringer, ale kolt by byl lepší.

Kolt... zamračila se a pak vyprskla smíchem. Kolt nebo Colt?

„Tak dobře,“ šeptla si pro sebe, „možná, že lepší než mít zbraň, je najmout chlapa, který to s ní umí.“

S funěním naložila desetikilový pytel mouky, pak stejný s bramborami a za ním plechovky hovězího masa. Přitom si probírala v hlavě všechny aspekty nového plánu. Počítala, kolik mu může nabídnout a uvažovala, zda je to rozumné.

Nakonec urovnala deky a pomohla do vozu sestře s dítětem.

Pan Colt McDowel o nich nic neví. A když to tak zůstane, bude všechno v pořádku. A i když to bylo k vzteku, počítala, že jeho přítomnost odradí i pobudy, kteří nemají s jejich minulostí nic společného. A to se taky hodí. Lina potřebuje klid, aby se vzpamatovala.

„Hned jsem zpátky, Linie. Nikam nechod’.“

Lina jen pokývla hlavou a schoulila se i s dítětem pod plachtu, kterou náklad přikryly. Bylo pod ní teplo a přítmí, a poskytovala iluzi bezpečného útočiště.

U Koně byla putyka. Josie si s despektem prohlížela vývěsní štít a ještě jednou zaváhala. Je dobrý nápad najmout si někoho, kdo se ubytoval tady? Zevnitř se i teď, po poledni, linuly dosti nelahodící tóny klavíru a halas. Taky třesk skla a bouchání džbánek o prkna stolů.

Pak si ale dodala odvalu. Třeba si lepší bydlení nemůže dovolit. To jí vylepšuje šance. Peníze snad neodmítne.

Vkročila do lokálu. Protáhla se kolem stěny a zastavila u baru. Podnapilých zpěváků si nevšímala. Bylo tu šero a trochu nadýmeno, a tak ve svých hnědě kostkovaných šatech nebudila příliš pozornosti.

„Promiňte, pane,“ oslovila barmana.

„Vteřinku, holka.“ Chlap odspěchal s náručí piv.

Josie zůstala stát u baru a tiše se rozhlížela. Šenk měl nízký strop a velké stoly z dlouhých desek. Bylo tu celkem plno, ale při bližším pohledu se zdálo, že většina lidí patří k jedné skupině. Nejspíš jsou to ti, které pan Colt právě přivedl.

Před mnoha z nich stály talíře plné jídla a zdálo se, že jsou všichni v pořádku. Na to, že putovali až... odkud že? Ach ano, z Milwaukee.

Barman se vrátil a kývl na ni bradou, zatímco roztáčel další rundu.

„Tihle jsou z Milwaukee?“ zeptala se v náhlém popudu.

„Jo.“

„Přivedl je pan Colt McDowel?“

Barman kývl a vzal další sklenici.

„Znáte ho dobře?“

„Jak se to vezme. Ale jo, za ty roky už snad jo. Proč?“

„Já... hledám ho. Řekl byste o něm, že je to čestný člověk?“

Barman se zasmál: „Ne. To bych nikdy neřek’.“ Popadl do hrsti pět půllitrů a do druhé taky.

V Josie zatrnulo. Ještěže se zeptala!

Barman rozdal piva a pro jistotu je hned zkasíroval. Vracel se s novými objednávkami a při pohledu na zaraženou dívku se rozchechtal: „Ty vypadáš, holka! Ale je to tak. Že je čestný člověk, to bych o něm vážně nikdy neřek’.“

Josie zvedla bradu: „A co byste mi tedy o něm řekl?”

„Já bych řek', že je to dobrý chlap.”

„Cože?” dětinský vtíp Josie podráždil.

„No jo, jak říkám. Je fér. Je na něj spoleh. To mi stačí. Nezajímá mě, jestli je *čestný člověk*.”

Josie se zašklebila. Než ale barman oběhl lokál, spolkla nevrlost a uvědomila si, že to, že má pověst spolehlivého chlapíka, je vlastně dobře. Hodlá s ním uzavřít obchod, ne manželství! Kdyby se tedy chystala vůbec kdy nějaké uzavřít.

„A kde ho najdu?” zeptala se pobaveného barmana.

Ukázal palcem dozadu, do chodby. „Nahoru po schodech, třetí dveře. Ale asi spí.”

Josie se ušklíbila. V takovém kraválu spát? A v poledne? Na tenhle fórek nenaletí. Nicméně poděkovala a vydala se k naznačeným dveřím.

„Šťastnej chlap. Nechceš mě zejtra přijít probudit taky?” křikl za ní přes celý sál.

Protočila panenky a zatřásla hlavou.

Barman se chechtal a Josie vyběhla schody.

Nahoře se táhla chodba dozadu do dvora, dál od nálevny. Bylo tu mnohem tišeji.

Josie napočítala třetí dveře a zastavila se.

Je to vůbec dobrý nápad? Ještě se může sebrat a odejít.

Kousla se do rtu. Tak jo, je to šílený nápad. Strašná blbost a úplně zoufalý plán!

Nadechla se a zaklepalá. Silně, aby si to už nemohla rozmyslet.

Chvíli to trvalo, ale po sérii podivných dutých zvuků se dveře pootevřely.

Josie s hrůzou sledovala lesklou hlaveň pistole.

„Zdravím. Ehm... nečekala jsem, že se s touhle věcí dnes setkám ještě jednou.”

Hlaveň okamžitě zmizela a dveře se otevřely dokořán.

Zvláštní, pan Colt zřejmě považoval za nutné tasit zbraň, ale už ne se obléct.

Měl spodky, nic jiného. Zbytek oblečení se válel v jedné velké kupě na zemi vedle dveří a postel byla rozestlaná.

Josie překvapeně zírala na široký hrudník s několika jizvami a porostem chlupů. Najednou vůbec netušila, co chtěla říct.

Rozpačitě sklopila oči k zemi. Ovšem pohled na jeho bosá chodidla byl jaksi podivně zneklidňující. Možná dokonce víc než...

Polkla a rozhodně mu upřela zrak do tváře.

Dlaní si protřel oči a zakryl zívnutí.

„Pane McDowele... hmm... dlouho jsem o tom přemýšlela a... chci vás najmout.”

Colt kývl a opět zívnu. Během cesty spal málo a byl stále ve střehu. Těšil se, že si teď pár dní odpočine. Plánoval prospat odpoledne a pak zajít na večeri. Na což by mohl navázat další dávkou posilujícího spánku.

Chvíli mu to moc nemyslelo. Když zjistil, že nehrozí nebezpečí, jeho mozek opět vypnul.

Nakonec ale potřásl hlavou a poodstoupil ode dveří. Pokynul návštěvnici rukou a svůj revolver hodil na polštář.

Josie nejistě překročila práh. Rukama se držela za lokty a zkřížené paže tiskla k žaludku. Co tu vlastně dělá?

„Co přesně chcete?” posadil se na postel a sledoval, jak se bezděčně usmála.

Trochu hořce, pravda, ale docela jí to slušelo. Jen kdyby neměla pořád takovou tíseň v očích.

Colt si ji prohlížel a ani se nesnažil to skrývat. Obnošené šaty fádňí barvy halily štíhlou postavu. Živůtek měly vypasované, a na těch správných místech skoro přeplněný. Zjevně trochu povyrostla od doby, kdy si je pořídila. Knoflíčky ale byly cudně pozapínané až ke krku.

Proč tohle stvoření dnes ráno málem zastřelilo chlapa? Vypadala přece tak spořádaně. Její vážné oči měly barvu silného čaje a jemné rty se trochu třásly.

Ale před šerifem sehrála pěkné divadlo. Copak se od ní dá čekat dál? A před kým utíká?

Colt si nedělal iluze. To co se dnes stalo před stájemi, bylo jen pokračováním něčeho, co Josie a její sestru trápí už nějakou dobu. Byly vyděšené, rozhněvané, ale svým způsobem taky smířené. Nebyl to náhodný incident. To by se chovaly jinak.

Shrnula si vlasy za ucho a snad nevědomky skousla ret. Colt se přistihl, že na něj zírání jako uhranutý a jeho tělo živě reaguje.

Vzdychl a přešel k oknu. Odhrnul závěs, a aby se zaměstnal, vykoukl na dvůr.

„Říkal jste, že doprovázíte lidi na cestách. Staráte se taky o jejich bezpečí?”

Ohlédl se: „Ovšem.”

„Chráníte je před dravci i bandity?”

Prisvědčil.

„Pak vás chci najmout.”

Colt zůstal u okna. „Kam putujete?”

„To vám řeknu, až se dohodneme.”

Zatřásl hlavou. „Musím to vědět - ovlivňuje to cenu.”

Zamračila se a ramena jí klesla. Po chvilce uvažování se zeptala: „A kolik si berete za doprovod na cestě z Milwaukee?”

„To záleží...”

„Na čem?”

„Na počtu lidí, samozřejmě. A na skladbě. Když cestují děti, bývá to složitější.”

„Ach tak...” Josie váhala. „A kolik by stály dvě ženy a kojenec?”

„Z Milwaukee sem?”

Kývla.

„Hmm... dva tisíce tři sta.”

„Proboha!” Josie nechápala, proč si někdo, kdo za své služby inkasuje tolik, vybere k bydlení takovouhle putyku. To je tak spořivý, nebo co?

Colt pokrčil rameny.

„Dobře. Cesta z Milwaukee trvá měsíc? Dva?”

„Spíš tři. Když jde všechno dobře, tak asi sedmdesát dní.”

Josie těžce vzdychla a rychle počítala. „Chci, abyste nás chránil čtrnáct dní, bez ohledu na to, kam pojedeme.”

Usmál se.

„Čtrnáct dní nejsou tři měsíce... a nejspíš nebudeme celou dobu cestovat. Vlastně to bude pro vás odpočinek... A nabízím vám za to tři sta dolarů.”

Vyprskl smíchy.

„Nemůžu víc.”

„Dámo, s někým, komu se potíže táhnou za patama jako vám, bych za míň jak půl tisíce ani nevystřčil nos z pokoje.”

Zvedla bradu.

„No uznejte!”

„Dobře, nabízím tři sta padesát. Ale žádné zbytečné otázky.”

„Musím vědět, co mě čeká.”

„Vaše práce,” odsekla. „Budete chránit dvě ženy a jedno dítě. To snad zvládnete, ne?”

Odfkrnul si: „Zvládnu toho dost, ale zadarmo se zastřelit nenechám.”

„Hostinský říkal, že jste spolehlivý chlap. Nabízím tři sta šedesát. Ale ani o chlup víc.”

„Copak jsem nějaká laciná - “

Josie si hněvivě založila ruce v bok.

Zasmál se a ustoupil: „Tak abyste neřekla, pojedu s váma. Za čtyři sta padesát.”

Josie se rozehřívala. Nemohla mu dát tolik. Už takhle je bude stát víc, než doufala. Ale snad si vykoupejí aspoň čtrnáct dní klidu a využijí ten čas k tomu, aby konečně spálily mosty.

„To mi radši prodejte za dvacku ten váš kvér.”

Pobouřeně odfrknul: „Tuhle věc, dámo, nedám z ruky.”

„Aha! Tak přestaňte počítat a koukejte nám pomoci.”

„Dobrá, dobrá... za čtyři sta dvacet. Nebuďte držgrešle! I já musím z něčeho žít. Krmím deset hladovejch krků.”

S otevřenou pusou na něj chvíli zírala. Tenhle chlap má někde rodinu? Deset dětí?

Pak se vítězně zašklebil a ona zlostně vykřikla: „Lháři!” Otočila se ke dveřím a přes rameno prskla: „A to jsem vám chtěla nabídnout rovných čtyři sta.”

Colt udělal pár kroků a chytil ji za paži. Prudce se otočila a vyšklubla se mu. Tváře jí hořely a v očích měla čertovské plamínky. Baval se - a těšilo ho, že na chvílku ztratila ten uštvaný výraz.

„Ale no tak... Snad se tolik nestalo. Koukněte, ať neřeknete, že jsem nelida... Co takhle čtyři sta - a řeknete mi, o co tady jde.”

„Řeknu vám, co potřebujete vědět. Ani slovo navíc.”

„Tak jo, poslední nabídka - jinak si jděte, za kým chcete. Tři sta devadesát, informace, které nutně potřebuju - a odškodné.”

„Odškodné?” Josie byla ve střehu, přesto v duchu jákala. Tři sta devadesát je dost slušná cena.

„No jo,” rozhodil rukama jako nevinátko. „Mám jít se svou kůží na trh, a ještě tak levně... tak požaduju odškodné.”

Josie se zamračila a couvla ke dveřím. „A co by to mělo být?”

Lišácky přimhouřil oči a předstíral, že přemýšlí.

„Co takhle pusa, hmm?”

„Zbláznil jste se?” Josie vážně dostala strach.

Pokrčil rameny: „Jedna pusa... nestojí vám za deset dolarů?”

Josie přemýšlela. „Jen pusa a nic víc?”

Kývl a naklonil hlavu ke straně.

„A žádné otázky?”

„Žádné zbytečné, dotěrné otázky.”

Josie si opět skousla ret. Pusa za deset dolarů? Je to trochu důvěrnější než potřesení rukou...

Ale Lina s Ruby budou v bezpečí. Aspoň čtrnáct dní. Do té doby něco vymyslí a taky by se mohly usadit.

Obezřetně si McDowela prohlížela. Jeho stříbrné oči svítily pobavením a úzká, čerstvě oholená tvář vůbec nevypadala odpudivě. Voněl mýdlem. Asi si dal koupel.

Závistivě se dotkla vlastních vlasů. Tak ráda by se taky pořádně umyla, beze spěchu a v teplé vodě... Doufala, že se dnes ubytují v hotelu a tento luxus si dopřejí. Jenže musí dál.

S Coltem McDowelem, nebo bez něj. Ale jeho revolver by vážně potřebovaly.

Sklouzla pohledem k jeho ústům. Líbání je trochu trapné, ale dá se přežít, jak už dávno věděla. To zvládne.

Colt pobaveně sledoval, jak si ho prohlíží jako klubko zmijí. To si jí nikdy nikdo nedobíral? Tomu se dalo jen těžko věřit. Její přednosti musejí přitahovat chlapy jako květina včely. Přesto vypadala úplně vážná a nervózní.

Pomalou se usmál a Josie zaváhala. Polilo ji horko a uvažovala proč.

„Tak platí,” vyhrkla. „Žádné otázky a čtrnáct dní vaší ochrany za tři sta devadesát dolarů, splatných na konci té doby.”

„A odškodné.”

Neochotně souhlasila.

Colt kývl a napřáhl ruku.

Josie mu pevně stiskla dlaň a pokusila se vydržet přímý pohled do očí. Nakonec sklopila zrak. Tváře jí hořely a užil se jí dech. Pustil jí a ona prudce couvla. Dlaň sevřela v pěst, aby se zbavila tepla a jemného mravenčení. Co to bylo?

Cestou ke dveřím málem zakopla o vlastní sukni a ještě ve spěchu hlesla přes rameno: „Vyrážíme za hodinu.”

— 2. KAPITOLA —

Vyrazili, ale za hodinu to nebylo.

Když Colt přišel k vozíku, ze všeho nejdřív prohlédl zásoby a trochu je přerovnal. Pak se zeptal, kam vlastně pojedou.

Josie mu prozradila, že mají namířeno do Berrytownu, městečka, kam prý čerstvé noviny dorazí jednou za měsíc.

Takovou díru přesně potřebovaly. Berrytown přes svou odlehlost nebyl úplně malý a obklopovaly ho ranče, zemědělské usedlosti a jeden diamantový důl. Zdálo se, že je to dobré místo pro malou restauraci a dvě ženy, které chtějí zapomenout na minulost.

Colt přikývl a pak se zeptal, jestli mají nějaké náradí, kdyby té káře upadlo kolo. Josie se kousla do rtu. Na to nepomyslela.

Jejich nový průvodce se vyptal ještě na pár drobností a pak se rozhodl, že pro ně raději zajde do města sám.

Jen co se vzdálil, popadla Lina Josie za ruku a vyděšeně se vyptávala, co to má znamenat. Josie se taky bála, ale nehodlala se sestře svěřovat a ještě víc ji strašit. Pohodila rameny a snažila se jí dodat odvalu: „Nic o nás neví a na nic se nebude ptát. Je to součástí dohody.”

„Jaké dohody, proboha?!”

„Naší. Zaplatila jsem mu za ochranu. Aspoň na čas. Až budeme v Berrytownu, všechno se uklidní. Do té doby se nám může hodit. Uvažuj přece - už teď je jasné, že má s tímhle způsobem cestování mnohem víc zkušeností než my. Já tedy nehodlám umřít někde v prérii, když už jsem se dostala tak daleko. Ty snad jo? A myslí na Ruby.”

„Právě, že myslím! Je to chlap. Nemůžeme mu věřit!”

„Bohužel musíme. Samy bychom to nezvládly. Tohle nebude jízda dostavníkem.”

A tak vyjeli. Lina se s obezřetným výrazem schoulila vzadu na káře a nepřestávala Colta sledovat, jako by byl chřestýš.

Večerní červánky je zastihly daleko za městem. Kolem dokola byla jen tráva a sem tam keř. Poslední usedlost minuli asi před dvěma hodinami a nyní je pohltila prerie.

Ptáci pomalu končili večerní koncert, nahrazováni neodbytným cvrkáním a bzučením hmyzu.

Nastal čas připravit se na noc.

Colt našel místo stranou od cesty, kryté mírnou terénní vlnou.

Odsedlal koně a pustil ho na pastvu a pak přešel k Josie, která zrovna vypráhala.

„Dodělám to tu. Běžte radši nasbírat nějaké chrastí na oheň, než bude tma.“

Josie si odhrnula vlasy z obličeje a snažila se nevypadat příliš vděčně. Přesto se jí ulevilo. Sbírat dřevo bylo o dost jednodušší, než vypráhat mulu a vyskládat zásoby.

„Pozor na hady.“

Trochu se otrásla, ale kývla.

Když se vrátila s náručí drobných větviček, měl už Colt připravené ohniště a právě stavěl jednoduchý přístřešek. Přes zadní část dvoukolky přehodil plachtu a zatížil ji dole kameny, aby se napnula.

Josie složila náklad a vydala se pro další.

Colt mezitím rozdělal oheň, dal vařit vodu a pak se taky vydal pro topivo. Vyschlé drobné větvičky nevydržely hořet dlouho.

Ze slunce zbyl jen tenký rudý proužek na obzoru a fialové nebe temnělo. Josie se ohlédla a zvedla několik křehkých proutků. Kousek od ní se pohyboval tichý, vysoký stín.

Kdyby nevěděla, že tam je, možná by si ho ani nevšimla.

Posbírala ještě nějaké klacíky, ale musela už napínat oči a stejně neviděla skoro nic. Nechala toho a počkala, až k ní McDowel dojde. Chtěla mu něco říct.

„Kdyby vás napadlo, že nás okradete a zmizíte,“ začala bez úvodu, „tak věřte, že by to byla pěkná pitomost.“

Colt nic neříkal.

„Žádné peníze u sebe nemáme. Všechno je v bance. Až nás budete opouštět, podepíšeme vám šek. Bez něj nedostanete ani cent.“

„Rozumím,“ řekl, protože nějaká odpověď se čekala. Nemínil jí prozradit, že ví, že jsou na útěku a jediné peníze, které mají, jsou ukryté v plechovce s kafem.

Josie stroze přikývla a pak se odvrátila. Cítila, jak na ni doléhá únava a zodpovědnost. Chtělo se jí z toho všeho brečet, ale pevně stiskla rty a vykročila k tábořišti.

Snědli chleba a čerstvou zeleninu, kterou se jim odpoledne podařilo ve městě koupit. Čas pro konzervy ještě přijde. Jídlo zapili černým čajem a Josie v záři posledních plamínek ustlala v přístřešku pod vozem.

Ráno si opět uvařili čaj a snědli zbytek chleba. Večer už budou muset vařit, takže by se hodilo najít místo, kde rostou nějaké stromy, aby měli dostatek topiva.

Lině také docházela zásoba plenek pro Ruby. Brzy budou potřebovat vodu, aby mohla ty použité vyprat a zase usušit.

Když tyto požadavky Josie Coltovi přednesla, zamyslel se a pak chvíli cosi čmáral prstem do písku. Nakonec zvedl hlavu a řekl: „Pokud dnes pohneme kostrou, můžem dorazit k jednomu kaňonu. Sestup je ale dost hnusný, takže bych tam rád byl ještě za světla. Je tam hájek a potok. Ale uvidíme, kolik v něm bude v tomhle ročním období vody. Asi žádná sláva.“

„Co myslíte tím pohnout kostrou?“ ptala se znepokojeně Josie.

„Žádné přestávky během dne. Ale pak si můžeme během zítřka odpočinout v tom údolí...“

Lina lapla po dechu, ale Josie jí stiskla rameno.

„Dobře. Dokážeme to.“

Slunce páliło jako by se rozhodlo jim pochod co nejvíc znepríjemnit.

Josie nenápadně zakroužila rameny, aby si je uvolnila. Všechno jí bolelo. Jak na tom musí být Lina? Ohlédla se. Její sestra měla zavřené oči a zdálo se, že se pokouší spát. Temné kruhy pod očima se jí ještě prohloubily. Poslední tři týdny jsou jako procházka peklem. Ale až za nimi zapadne jeho brána, už se tam nikdy nevrátí. A Josie nikomu nedovolí, aby Linu odtáhl zpátky. Už ne!

Koukla stranou, na pana Colta McDowela, který se klátil ve svém sedle. Taky vypadal, že spí, ale už několikrát živě zareagoval na nějaký nenadálý zvuk, takže věděla, že je ve střehu. Povzdychla a opět se zahleděla na cestu.

Když se stíny dloužily, pletla už i mula nohama. Josie vnímala jen své nejbližší okolí a tak ji skoro překvapilo, když na ni McDowel zavolal, ať zastaví.

Zvedla hlavu a musela se usmát. Dokázali to.

Pár kroků od nich končila země a prudký svah porůstalo houští.

Vzápětí její nadšení ochladlo. To když seskočila z vozu a dobelhala se k okraji srázu.

Proboha! Tudy přece nemohou projít!

McDowel se zastavil vedle ní. „Káru tam nedostaneme. Všechno potřebné naložíme na zvířata a na vlastní hřbety.“

„Jak je to hluboko?“

„Ani ne...“ zabrblal neurčitě a už se začal rozhlížet po nejvhodnějším místě k sestupu.

„Našel jsem cestu,” oznámil Josii, když se vrátil. „Ale je úzká a prudká. Zvládnete mulu?”

Josie neměla na výběr. Přisvědčila a pak se oba mimoděk zahleděli na blížící se Linu.

„Nevypadá moc dobře...” poznamenal McDowel.

Josie chtě nechtě souhlasila.

„Raději by neměla nic nést. Vezmu to dítě a vy povedete mulu. Můj kuň půjde za mnou sám.”

„To nepřipustí,” poznamenala Josie.

„Bude muset. Sama to nezvládne.”

Josie se na něj upřeně zadívala: „A vy ano? Jestli se Ruby něco stane...”

„Budu ji chránit,” prohlásil pevně.

Josie se hořce pousmála: „Jistě, protože jinak vám nezaplatím.”

„Vy jste cynická!” zakroutil hlavou.

Pohodila rameny a seskočila z vozu.

Slunce už stálo nízko, a tak pospíchali. Vybrané věci sbalili a přivázali na záda zvířatům, zbytek nákladu pečlivě přikryli plachtou a vozík schovali v houští.

„Lino, pan McDowel ponese koš.” Josie se snažila oznámit to sestře klidně a rozhodně, ale nejspíš se jí to nepovedlo.

„Ne!”

„Jen klid, Ruby se nic nestane. Čeká nás těžký sestup a ty ji neuneseš.”

„Já mu ji nedám, Josie! Co když jí ublíží!”

Lina měla v očích paniku. Josie ji popadla za paže. Pokoušela se být trpělivá a soucitná. Její sestra si vytrpěla hodně; je pochopitelné, že má

strach. Jenže v tuhle chvíli je největším nebezpečím pro Ruby ona sama. „Ponese ji on. Bude to v pořádku.”

„Josie! Já mu ji nedám! Nedostane ji. Prostě...”

Josie sestrou trochu zatřepala: „Jsi unavená a už se ti všechno plete! Brzy bude tma, a čím dřív sestoupíme dolů, tím líp. On ponese Ruby a ty se pokus nepadnout do strže!”

Pak popadla koš se stále ještě spícím nemluvnětem a odnesla ho McDowelovi.

„Doufám, že víte, co děláte,” zasyčela na něj.

Colt viděl, že štíhlá zrzka je už taky skoro na konci sil, proto se ani neurazil. Jen si posunul klobouk trochu z čela a upravil svému koni uzdu, aby se mu nikde nezapletla do křoví.

„Řekněte sestře, ať jde za mnou, aby mohla Ruby celou dobu sledovat. Vy půjdete poslední a povedete mulu. Držte ji u huby a nedovolte jí žádné hlouposti.”

Josie kývla a za chvíli už všichni opatrně sestupovali šikmo ke svahu po úzké pěšině vyšlapané zvěří. Vedla strmě dolů a občas obcházela balvany nebo velké keře.

Josie by ráda sledovala, jak si McDowel vede, ale byla příliš zaujata svým nejbližším okolím. Každý krok bylo potřeba uvážít, a navíc ještě povzbuzovat pokud možno klidným hlasem mulu.

Colt už slyšel vodu dole v údolí. Bublala na kamení a už jen ten zvuk byl nesmírně osvěžující. Bezděky zrychlil. Lina se s ním statečně snažila držet krok, aby ani na moment neztratila dceru z dohledu. Naštěstí miminko zřejmě stále spalo.

Na Josie a mulu neviděl a ohlížet se příliš nechtěl, aby nezakopl.

Mezi stromy začal prosvítat potok. V hlubokém údolí valem ubývalo světla a Colt opět zrychlil, neboť svah už nebyl tak strmý. Terén se pomalu rovnal a bylo načase rozhlédnout se po tábořišti.

Na břehu potoka zastavil a pozoroval svého koně. Ten se bezstarostně přiblížil k vodě a začal žíznivě pít. Z toho Colt usoudil, že v okolí nejsou žádné dravé šelmy nebo jiné podezřelé existence. Jeho kůň měl citlivý sluch i čich a Coltovi se už párkrát vyplatilo dát na jeho varovné signály.

Postavil koš na zem a Lina se k němu hned vrhla, jako by dcerušku neviděla nejméně měsíc.

Najednou se ozvalo vyjeknutí, pád a praskot lámaných větviček. Ze svahu se valilo kamení a taky něco většího: Josie.

Po pár metrech zastavila a ozvalo se zakňourání. Mula vyděšeně hýkala, ale zůstala stát na stezce a nepokusila se o bezhlavý útek.

Colt se rozběhl nahoru.

Ještě by tak scházelo, aby si zlomila nohu! Měl ji nechat jít raději samotnou a pro mulu se pak vrátit...

„Co je vám?“ doběhl až ke zkroucené postavě a klekl na zem. Rychle se rozhlížel, zda nehrozí nějaké další nebezpečí.

Josie zadržovala dech a pevně zavřela oči.

„No, tak... co se stalo? A co vás bolí?“

„Vše-všechno,“ vydechla přerývaně.

„Žáda? Hlava?“

Zakroutila hlavou a zkoušela pomalu dýchat.

„Pomůžu vám vstát.“

„To zvládnu. Jděte pro mulu.“

Colt mrkl na zvíře, stojící trpělivě na stezce.

„Ta mě nepotřebuje. Ale vy jo. Tak pojd'te.“

Opatrně podpíral dívku, aby si sedla. Sykala bolestí, ale snažila se.

„Vstanete?“

Josie se o to pokusila, ale zjistila, že na pravou nohu nemůže došlápnout.

Kotníkem jí pokaždé projela ostrá bolest. Colt chvíli pozoroval její trápení a pak ji bez ptaní objal kolem pasu a podepřel.

Vyjekla a pokusila se uskočit. Hloupý pokus. Skončil pekelnou bolestí kotníku a neúspěchem.

„Jen klid...“ Colt mluvil tiše a očima už hledal nejschůdnější cestu. „Už jen posledních pár metrů, pak se posadíte.“

Josie upírala pohled přímo k zemi a neříkala nic. Pajdala hlavně na levé, a alespoň sama sobě přiznávala, že je za jeho pomoc vděčná. Chtělo se jí brečet. Byla hrozně unavená, noha a pár dalších oděrek jí hnusně bolely, a k tomu měla dojem, že to nezvládla.

Doklopýtali až k Lině, která je sledovala s hrůzou v očích.

„Sedněte si, zajdu pro mulu.“

Josie neprotestovala. Lina jí pomohla usednout na blízký kámen a chvíli jen pevně držela sestru za ruku. Bála se o ni, ale ve svém současném zbědovaném stavu nebyla schopná vymyslet, co dělat, aby jí pomohla. Napadlo ji, že by jí přinesla alespoň vodu k pití, ale neměla ani hrníček. Většinu zásob a potřeb k táboření totiž nesla mula.

Josie kupodivu pomáhalo i to, že je sestra jednoduše s ní. Nedovedla si představit, co by se s nimi stalo, kdyby tu nebyl McDowel.

Utábořili se a Lina se začala věnovat dcerce. Vybálila ji z mokré plenky a Ruby se rozplakala. Chladný večerní vzduch se jí na nahé pokožce vůbec nelíbil. A taky měla hlad.

Lina ji rychle zavinula a pak se stáhla do tmy stanu, kde, soudě podle mlaskání, dávala malé pít.

Colt vyrobil z mouky a vody malé placičky a nakladl je na kameny kolem ohniště.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se při tom Josie.